

H. TOMESZ TÍMEA SZÜLETÉSNAPODRA

*„Minden élet belefonódik másokéba,
s ezeknek a kölcsönhatásoknak
a végtelenjét nem lehet elbeszélni.”*

(Ancsel Éva)

Kedves Tanár Úr!

„Elbeszéléseinkben rendre feltűnik az a Valaki, aki gyökeresen fordított életpályánkon, vagy azzal, hogy homlokegyenest új irányokba terelte lépteinket, vagy azzal, hogy általa nyertünk végső bizonyosságot arról, hogy mégis jó utat választottunk” – írja Perjés István (2005: 152). Egybefonódó kölcsönhatások végtelenje, amit valóban nehéz elbeszélni, hiszen az én elbeszélésemben az első Valaki Erzsike néni, aki hozzád vezetett, hogy aztán Te homlokegyenest új irányba terelhess. Bár nem ez volt az első, a mi igazi személyes találkozás-történetünk mégiscsak ez. Nyár elején, a formálódó tanszéki irodában (amikor és ahol „teljesen véletlenül” Aczél Petrával is találkoztam) megkaptam a Feladatot: szeptembertől kultúráközi kommunikációt oktathatok végzősöknek (többek között Balázs Lacinak). Hiszem, hogy az ilyen találkozások életünk végéig kísérnek, az emberek referenciává, a helyek szimbolikussá válnak.

Az ember fejlődése közösségi-kapcsolati hálóban történik, szocializációját – így munkahelyi szocializációját is – az őt körülvevő közösség befolyásolja. A szervezeti szocializációval foglalkozó kutatások egybecsengő eredménye, hogy a pálya kezdetén szerzett szocializációs élmények erőteljesen befolyásolhatják a későbbi szocializáció sikerét, valamint az attitűdök és a magatartás fejlődését (Toarniczky 2009, 2011), ez az időszak tehát talán a legfontosabb átmeneti korszak az életünkben. A tanulásban, egyéni fejlődésben a közösséget egyértelműen a motivációs tényezők közé sorolják (Bakacsi 1996, Dobák 1996), amelyben a vezető szerepének kitüntetett, szinte rituális jelentősége van (Karácsonyi 2006).

Példátlan szervezőkészségednek, szigorú következetességednek, mindig érdeklődő és mindenkire egyenként is nagyon figyelő személyiségednek köszönhetően biztonságot adó közösségben szocializálódhattam, amelyben az ember érték, a munka elismert, a támogatás (egymás támogatása is) fontos. Egy jó közösség védőburkában élő embernek nem kell fontolgatnia a jó és a rossz megkülönböztetését (Csányi 2002). A tanszéki műhelybeszélgetések, ahol az

egyéni tudásból közösségi lett, a személyes konzultációk szakmai és módszertani fejlődése szempontjából is máig meghatározók. „A közösségi műveltség valóságkonstrukcióját talán éppen az a közös tudat (és életérzés) csomózza össze, hogy így vagy úgy, de valamennyien olyan referenciaszemélyek lehetünk, akik pusztán létükkel (akár a fák) képesek sorsot kovácsolni másokban, miközben minket is látnak ezek a figyelő szemek” (Perjés 2005: 153).

Elkötelezettséged, munkabírási, soha nem szűnő lelkesedésed (gyakran vesztetnek látszó ügyekkel kapcsolatban is), makacs kitartásod (még ha néha kicsit bosszantó is) minta mindannyiunk számára, ahogyan aprólékosságod, precizitásod is (még ha emiatt sokszor úgy is érzem, elég jó van, de tökéletes nincs).

A mentortanári szerep nem csupán a kommunikációtanár-jelöltekkel szemben támasztott elvárásod (2017: 19). Te magad is ekként voltál jelen a tanácsék életében, az én életemben. Nem tudok elég hálás lenni azért, ahogyan személyes pályám alakulását egyengetted. Azért, hogy egy nehéz időszakban is hittél abban, hogy jó döntést tudok hozni. Kedves határozottsággal, saját bizonytalanságaidat is őszintén megfogalmazva mutattál alternatívákat. „Az ember szétszóródik, széthígul a saját életében. Ámde vannak történések, amelyek mintegy visszahoznak ebből az állapotból, visszasűrítene – redukálnak bennünket önmagunkra. (...) Sorstörténésnek azt nevezem, ami visszahozza az embert ebből a szétszóródásából önmagához” (Ancsel 1995: 34, 77).

Máig hozzád fordulok minden bizonytalan lépésnél, legyen szó egy konferencia absztraktjáról vagy egy pályázat koncepciójáról. És most vagyok bajban, mert ezt az írást ugye nem küldhetem megjelenés előtti ellenőrzésre.

FELHASZNÁLT IRODALOM

- ANCSEL Éva 1995. Az élet mint ismeretlen történet. Atlantisz Kiadó, Budapest.
- BAKACSI Gyula 1996. Szervezeti magatartás és vezetés. KJK, Budapest.
- CSÁNYI Vilmos 2002. Az egyszemélyes csoportok és a globalizáció. In: Magyar Tudomány 2002. 6. szám.
- DOBÁK Miklós – Bodnár Viktória – Antal Zsuzsanna 1996. Szervezeti alapformák. Szervezeti formák és vezetés. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest.
- H. VARGA Gyula 2017. A kommunikációs kompetencia fejlesztésének programja. In: Szőke-Milinte Enikő (szerk.): A kommunikációs kompetencia fejlesztése a különböző korcsoportokban. Hungarovox Kiadó, Budapest.
- PERJÉS István 2005. Társadalompedagógia. Aula Kiadó, Budapest.
- TOARNICZKY Andrea 2009. A szervezeti szocializáció. In: Vezetéstudomány 2009/10. 16–28.
- TOARNICZKY Andrea 2011. Szocializáció multikulturális szervezetben. PhD-disszertáció. Budapesti Corvinus Egyetem Vezetéstudományi Intézet Szervezeti Magatartás Tanszék http://phd.lib.uni-corvinus.hu/624/1/Toarniczky_Andrea.pdf.